

Prelāta vēstule (februāris 2013)

Kļūdams cilvēks, Dieva Dēls
pieņēma patiesu cilvēcisku
dabu. Šajā vēstulē Prelāts aicina
iepazīt un mīlēt Jēzus Kristus
Vissvēto Cilvēcību Viņa
publiskās dzīves laikā, sekojot
Evaņģēlija vēstījumam.

7.03.2013

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Kad mēs apceram neaptveramo
Dieva mīlestību uz cilvēkiem, kas it

īpaši atklājas Iemiesošanās
noslēpumā, **mēs tiekam iekšēji dziļi
saviļņoti**. Ar šiem vārdiem mūsu
Tēvs uzsāk savu homīliju “Ceļā uz
svētumu”.[1] Es domāju, ka arī katrs
no mums vēlas lūgties *Credo* ar šādu
iekšējo stāju. Cik liela ir mūsu
pateicība, kad apliecinām, ka
mūžīgais Dieva Vārds caur Svētā
Gara darbību Jaunavas Marijas klēpī
ir pieņēmis miesu un tapis cilvēks!
Pie šiem vārdiem mēs dziļi
paklanāmies vai - divreiz gadā -
nometamies ceļos, “**jo plīvurs, kas
apslēpj Dievu, tā sakot, pašķiras un
tā neizdibināmais un
neaizsniedzamais noslēpums
pieskaras mums: Dievs kļūst par
Emanuēlu, par “Dievu ar mums”.**
Kad mēs klausāmies lielo sakrālās
mūzikas meistarū komponētās
Mesas”, nesenā audiencē teica
Svētais Tēvs, “**mēs uzreiz pamanām,
kā viņi īpaši pie šiem vārdiem
ietur pauzi, it kā vēlētos
universālā mūzikas valodā paust**

to, ko nespēj izteikt vārdi: lielo Dieva Noslēpumu, kas iemiesojas, kas kļūst cilvēks.”[2]

Iepriekšējās nedēļās liturģiskie teksti mums ir ļāvuši izsekot Kristus gaitām uz mūsu zemes: no sākuma pabūt Nācaretes darbnīcā, pēc tam staigāt pa Jūdejas un Galilejas ceļiem. Un tagad es vēlētos Jums ierosināt, apcerot šo lielo Dieva cilvēktapšanas noslēpumu, nedaudz pakavēties pie dažādiem mūsu Kunga zemes dzīves momentiem. Jēzus taču ne tikai patiesi ir piedzimis Betlēmē, bet Viņš arī dzīvoja starp mums – cilvēkiem vairāk kā trīsdesmit gadus visnotaļ cilvēcisku dzīvi. Svētais Hosemarija mūs atkal un atkal mudināja pateikties Viņam par to, ka Viņš tika pieņēmis mūsu miesu ar visu no tā izrietošajām sekām; viņš uzstāja: ***“Dievs neietērpās par cilvēku, Viņš iemiesojās par cilvēku.”***[3] Vatikāna II koncils atgādina, ka Dieva Dēls “strādāja ar cilvēka rokām, domāja

ar cilvēka prātu, rīkojās cilvēka gribas vadīts, mīlēja ar cilvēka sirdi. Dzimis no Jaunavas Marijas, Viņš patiesi ir kļuvis viens no mums, līdzīgs mums it visā, izņemot grēku.”[4]

Apcerot mūsu Kunga dzīvi, svarīgi ir **“no jauna atgūt spēju apbrīnot šo noslēpumu, spēju ļauties, lai mūs apņem šī notikuma lielums: Dievs, patiesais Dievs, visa Radītājs, kā cilvēks ir staigājis mūsu ceļus, ir ienācis cilvēku laikā, lai atklātu mums savu dzīvi (sal. 1 Jņ 1, 1–4).”**[5] Ar žēlastības palīdzību iedziļināsimies šīs Dieva cilvēktapšanas būtībā. Jēzus mums deva piemēru, kā mums jārīkojas ikkatru brīdi atbilstoši tai cieņai, ko Viņš mums ir iemantojis, atbilstoši patiesu Dieva bērnu cieņai. Liturģiskā gada laikā mūsu atmiņā aizvien jaunā veidā ataust Viņa mācības būtiskākie aspekti. Centīsimies tos likt lietā personīgi,

piemērot mūsu ikdienas dzīvē, jo tas ir drošākais un vienīgais ceļš, lai sasniegtu svētumu, uz ko Dievs aicina visus kristiešus. Uz to Viņš pats ir norādījis Evaņģēlijā: *Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur mani.*[6]

Vēl būdams jauns cilvēks, svētais Hosemarija cilvēkiem, kas uzticējās viņa priesteriskajam kalpojumam, un tiem, kurus viņš pats uzmeklēja, lai vestu pie Dieva, - jo apustulātā nav vietas pauzēm - norādīja drošo ceļu, kā sekot Kristum ikdienas dzīvē. Dievs viņam dāvāja īpašu gaismu, lai atklātu Jēzus apslēptās dzīves Nācaretē dziedinošo saturu, kas, runājot *Katoliskās Baznīcas katehisma* vārdiem, “ikvienam cilvēkam, kas dzīvo visparastāko ikdienas dzīvi, palīdz nonākt vienotībā ar Jēzu.”[7] To izteiksmīgi apliecināja Benedikts XVI, atzīdams, ka mūsu Dibinātāja izturēšanās un viņa raksti mirdz ar īpašu spēku,

atstarojot dievišķo gaismu, ko satur Evaņģēlijs, tieši tāpēc, ka viņš mācīja, ka svētumu var un vajag sasniegt kristiešu normālās dzīves apstākļos [8] – darba stundās, veltot sevi ģimenei, profesionālajās un sabiedriskajās attiecībās...

Patiesi, Dievs svētā Hosemarijas sirdī ielika ***“dedzīgo vēlmi šo mācību darīt saprotamu cilvēkiem ar visdažādāko dzīvesveidu, situāciju un nodarbošanos: ikdienas dzīve var būt svēta un Dieva piepildīta, Kungs mūs aicina svētdarīt savus ikdienas darbus, jo arī tajā ir rodama kristīgā pilnība.”***[9] Un Viņš viņu apgaismoja, lai tiktu dibināts Opus Dei kā ceļš uz svētumu caur profesionālo darbu un kristiešu ikdienas pienākumu pildīšanu[10]. Viņa gars ir drošs ceļvedis tiem, kas vēlas atrast Kristu, sekot Kristum un mīlēt Viņu, atrodoties zemes lietu un pūliņu vidū, visās zemes dzīves krustcelēs.

Cilvēktapšanas noslēpums mums atklāj Dieva sevis atdošanu visai cilvēcei. **“Dieva Vārds ir tapis miesa un vēlējies dāvāt sevi kā dāvanu cilvēkiem, dāvājis pats sevi mums (..), pieņēmis mūsu cilvēcisko dabu, lai mums dāvātu savu dievišķo dabu. Tā ir milzu dāvana. Arī kad mēs dāvājam sevi”,** skaidro Svētais Tēvs, **“nav svarīgi, vai dāvana ir dārga vai nē; kurš nav spējīgs dāvāt kaut nedaudz no sevis, vienmēr dāvā pārāk maz. Vēl vairāk, dažkārt pat tiek mēģināts aizstāt sirdi un pienākumu dāvāt pašam sevi ar naudu, ar materiālām lietām. Cilvēktapšanas noslēpums liecina par to, ka Dievs tā nedarīja: Viņš nedāvāja kaut ko, bet gan dāvāja pats sevi savā Viendzimušajā Dēlā.”**[11] Un to pašu Viņš gaida arī no mums.

Februāra vidū sākas Gavēņa laiks, laiks, kas ir īpaši piemērots, lai mēs no jauna izvērtētu savu izturēšanos

un palūkotos, vai mēs esam dāsni attiecībās ar Dievu un ar citiem cilvēkiem Dieva dēļ. Pelnu trešdienas otrajā lasījumā svētais Pāvils Kristus vārdā saka: *Labvēlīgā laikā Es uzklausīju tevi un tev palīdzēju pestīšanas dienā. Lūk, tagad ir labvēlīgs laiks, lūk, tagad ir pestīšanas diena!*[12] Un tajā pašā vēstulē nedaudz tālāk viņš mūs aicina kalpot Dievam katrā situācijā: *Bet ka visā esam Dieva kalpi, mēs pierādām lielā pacietībā, bēdās, trūkumā un bailēs, šaustīšanā, cietumos, uztraukumos, darbā, negulēšanā, gavēnī, šķīstībā, zināšanā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā.*[13]

“Šiem apustuļa vārdiem”, rakstīja svētais Hosemarija, “jūs jāpiepilda ar prieku, jo tie ir kā jūsu, kristiešu, aicinājuma kanonizācija, jūsu, kas dzīvojat pasaulē, daloties degsmē, sāpēs un priekos ar citiem cilvēkiem, jūsu

līdziniekiem visā. Šis ceļš ir dievišķs! Lūk, ko no jums prasa Kungs, - lai ikvienā brīdī jūs rīkotos kā Viņa bērni un kalpi. Bet, lai šīs ikdienišķās dzīves situācijas kļūtu par dievišķu ceļu, mums patiešām ir jāatgriežas un jāatdod sevi. Svētā Pāvila lietotie vārdi ir spēcīgi: viņš kristietim apsola grūtu, riska un pastāvīgas spriedzes pilnu dzīvi. Kā tika izkropļota kristietība, kad no tās vēlējās iztaisīt vieglu ceļu! Bet tiktu izkropļota arī patiesība, ja mēs iedomātos, ka šī dziļā un nopietnā dzīve, kur gūstam rūgto pieredzi par visām cilvēka eksistences grūtībām, ir satraukuma, nomāktības un baiļu dzīve. Kristietis ir reālists, viņam piemīt pārdabisks un cilvēcisks reālisms, kas atšķir visas dzīves nianšes: sāpes un prieku, personīgās un citu cilvēku ciešanas, pārliecību un šaubas, dāsnumu un tieksmi uz egoismu.

Kristietis pazīst visu un pārvar visu ar enerģiju un dvēseles spēku, ko saņem no Dieva.”[14]

Pirms turpināt, vēlos jūs aicināt apstāties un padomāt par šādiem jautājumiem: Vai es gatavojos izdzīvot šīs nedēļas grēku nožēlošanas garā? Vai es vēlos iedziļināties Jēzus Kristus upurī? Vai atvairu bailes no mortifikācijas?

Vienīgais veids, kā dziļi izprast cilvēka reālo dabu ar dzīves kāpumiem un kritumiem, ar ciešanām un cilvēka kā radības ierobežotību, ir koncentrēties uz šo kristīgo veidu, par ko es tikko runāju, citējot mūsu Tēvu. Lai rūpēs un pat bailēs, ko sagādā dzīve, – sāpēs, bezdarbā, slimībā, nāvē – saskatītu jēgu, mums ir vajadzīga nesatricināma ticība bezgalīgajai Dieva mīlestībai. Tikai Cilvēktapušā Dieva Vārda gaismā it viss iegūst jēgu. **“Caur Dieva Dēla**

**Iemiesošanos rodas jauna radība,
kas sniedz pilnīgu atbildi uz
jautājumu: ‘Kas ir cilvēks?’ Tikai
Jēzū visā pilnībā atklājas Dieva
plāns par cilvēka būtību.”[15]**

Vatikāna II ekumeniskais koncils
skaidri formulē: “Patiesi cilvēka
noslēpums kļūst skaidrs vienīgi caur
iemiesotā Vārda noslēpumu. Ādams,
pirmais cilvēks, bija prototips tam,
kuram bija jānāk – Kristum, mūsu
Kungam. Kristus, jaunais Ādams,
atklāj Tēva noslēpumu un Viņa
mīlestību, pilnībā atklāj cilvēkam to,
kas viņš ir, un viņam atsedz viņa
visaugstāko aicinājumu.”[16]

Manas meitas un mani dēli, es
atkārtoti uzstāju: Centīsimies gūt
lielāku labumu no Evaņģēlija
lasīšanas, un, lai tā notiktu, dziļāk
apcerēsim mūsu Kunga dzīves
notikumus. Svētais Hosemarija
vienmēr mūs lūdza nelasīt tikai ar
acīm, it kā tas uz mums neattiektos,

bet gan iesaistīties ainās it kā mēs būtu *vēl kāda klātesoša persona*, ar mūsu trūkumiem un vēlmi laboties, apbrīnojot Kristus Svēto Cilvēcību un balstoties uz Viņa dievišķo spēku.

“Jāseko Kristum – tas arī viss noslēpums. Būt tik tuvu Viņam līdzās, ka dzīvojam kopā ar Viņu, kā pirmie divpadsmit, tik tuvu, ka identificējamies ar Viņu. Ja mēs neliksim šķēršļus ceļā žēlastībai, drīz varēsīm sacīt, ka mēs esam ietērpušies mūsu Kungā Jēzū Kristū (sal. Rom 13, 14). Tad mūsu uzvedībā kā spogulī būs redzams mūsu Kungs. Ja spogulis ir tāds, kādam tam jābūt, tad tas bez izkropļojumiem spēs atklāt mūsu Pestītāja mīlo Vaigu un rosinās citus cilvēkus to apbrīnot un tam sekot.”[17]

Liturgiskā gada parastā laika pirmajās nedēļās un pēc tam Gavēņa laikā Baznīca piedāvā apcerēt

notikumus, kuros vienādā mērā
izpaužas mūsu Kunga cilvēcība un
dievišķība. Mēs kļūstam par
lieciniekiem gan Viņa brīnumiem,
kas atklāj Viņa dievišķo dabu, gan arī
viņa cilvēciskās dabas realitātei: Viņš
bija izsalcis, izslāpis, gari pārgājieni
no vienas vietas uz citu viņu
nogurdināja, Viņš priecājās par
cilvēkiem, kas atvēra savas sirdis
žēlastībai, un noskuma par tiem, kas
tai pretojās. Komentējot kādu no
šādām ainām, svētais Hosemarija
izsaucās: **“Viņš bija izsalcis. Viņš,
visuma Radītājs, visu lietu Kungs
cieš izsalkumu! Es pateicos, Kungs,
ka dievišķās iedvesmas vadīts,
Svēto Rakstu autors ir iekļāvis šo
nelielo liecību, šo detaļu, kas
mudina mani mīlēt Tevi vēl vairāk
un iedvesmo tiekties vēl dedzīgāk
kontemplēt Tavu Svēto Cilvēcību!
Perfectus Deus, perfectus homo
(Atanāzija Ticības apliecība) –
patiess Dievs un patiess Cilvēks –**

***cilvēks ar miesu un asinīm, kā tu,
kā es.”[18]***

Ja šajā ceļā no Nācaretes līdz
Krustam būsim neatlaidīgi, mums
visā pilnībā atvērsies dievišķās
dzīves vārti. Jo, ja mums ir attiecības
ar cilvēku Jēzu, mēs mācāmies veidot
attiecības arī ar Kristu, kurš ir Dievs,
un Viņā un caur Viņu arī ar Tēvu un
Svēto Garu, ar Dievu, kas ir viens, bet
trijās Personās. Mūsu Dibinātājs
apliecināja, ka ceļā uz svētumu
iestājas tāds brīdis, kad sirds
vienkārši vairs nespēj savādāk kā
***“pazīt un pielūgt atsevišķi katru
no trim dievišķajām Personām.
Dvēselei tas ir kā jauns
pārdabiskās dzīves atklājums,
līdzīgi tam kā mazs bērns
pamazām sāk ieraudzīt pasauli
sev apkārt. Un dvēsele vada
mīlestības piepildītu laiku ar Tēvu,
ar Dēlu un ar Svēto Garu; tā
labprāt pakļauj sevi dzīvinošā
Mierinātāja darbībai, kas dāvā***

***mums pats sevi un izlej pār mums
pārdabiskas žēlastības dāvanas,
turklāt pilnīgi bez jebkādiem
nopelniem no mūsu puses.”[19]***

Un svētais Hosemarija turpina: ***“Tā
ir askēze? Vai varbūt mistika?
Man tas nerūp. Nav svarīgi, vai tā
ir askēze vai mistika, būtiski ir
tas, ka tā ir Dieva dāvana. Ja tu
centies meditēt, Kungs neatteiks
savu klātbūtni. Ticība un ticībā
balstīta rīcība: rīcība, jo, kā tu to
zini jau no paša sākuma un kā es
skaidri tiku savulaik teicis, tas, ko
Kungs no mums sagaida visu laiku
pieaug. Tā jau ir kontemplācija un
vienība; un tādai ir jābūt daudzu
kristiešu dzīvei: katrs pasaules
rūpju vidē iet savu paša garīgo
ceļu – un to ir ļoti daudz -, pat ja
viņš to nemaz neaptver.”[20]***

Šā mēneša vidū, gandrīz vienlaicīgi
ar Gavēņa laika sākumu, mēs svinam
gadskārtas abiem notikumiem, kad

Dievs 1930. un 1943. gada 14.
februārī iejaucās Darba ceļā.
Pagājuši septiņdesmit gadi, kopš
Debesis bija tik tuvu klāt pie Opus
Dei! Šajā dienā vēlamies mūsu
pateicības lūgšanu Dievam salikt
mūsu Mātes Marijas rokās, it īpaši
piesaucot viņas kā *Mater Pulchrae
Dilectionis*, Visskaidrākās Mīlestības
Mātes, pagodinājuma titulu, kā viņu
godā Baznīca un kas tik ļoti patika
mūsu Tēvam.

Dažas dienas vēlāk, 19. februārī
mūsu mīļotais dons Alvaro svinēja
sava svētā aizbildņa dienu. Tā kā
Baznīca ir atzinusi, ka viņš visus
tikumus ir izdzīvojis varonīgā
pakāpē, uzticēsim sevi viņa
aizbildnībai un lūgsim Dievu, lai arī
mēs savu kristīgā aicinājuma ceļu
spētu iet uzticīgi, lai konkrētajos
apstākļos, kas veido katru mūsu
dienu, mēs meklētu, atrastu un
mīlētu Kristu. Paldies Dievam, Darba
vēsturē ir vēl arī citas gadadienas,

kuru svarīgumu – esmu pārliecināts
– jūs atbilstoši novērtējat. Mūsu Tēvs
brīdināja, lai mēs neļautu, ka tās
paliktu vien par pagātnes notikumu
atmiņām, tikai par vēsturi.

Ar visu manu mīlestību Jūs svētot un
paļaujoties uz Jūsu lūgšanām,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. februārī.

[1] Sal. Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*,
Nr. 294.

[2] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 02.01.2013.

[3] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
meditācijas, 25.12.1972.

[4] Vatikāna II koncils, Pastorālā
konstitūcija *Gaudium et spes*, Nr. 22.

[5] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 09.01.2013.

[6] *Jņ* 14, 6.

[7] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 533.

[8] Sal. Benedikts XVI, Apust. pamudinājums *Verbum domini*, 30.09.2010, Nr. 48.

[9] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr.148.

[10] Lūgšana sv. Hosemarijai.

[11] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 09.01.2013.

[12] Romas misāle, Pelnu trešdiena, otrais lasījums (2 *Kor* 6, 2).

[13] 2 *Kor* 6, 4-6.

[14] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr. 60.

[15] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
09.01.2013.

[16] Vatikāna II koncils, Pastorālā
konstitūcija *Gaudium et spes*, Nr. 22.

[17] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.
299.

[18] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.
50.

[19] *Turpat*, Nr. 306.

[20] *Turpat*, Nr. 308.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-februaris-2013/ (9.08.2025)